

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogrske dežele za vse leto 25 K, za pol leta 13 K, za četrt leta 6 K 50 h, za eden mesec 2 K 30 h. Za Ljubljano s pošiljanjem na dom za vse leto 24 K, za pol leta 12 K, za četrt leta 6 K, za eden mesec 2 K. Kdor hodi sam ponj, velja za celo leto 22 K, za pol leta 11 K, za četrt leta 5 K 50 h, za eden mesec 1 K 90 h. — Za tuje dežele toliko več, kolikor znaša poština. — Na naročbo brez istodobne vpošiljatve naročnine se ne ozira. — Za oznanila plačuje se od peterskopne petit-vrste po 12 h, če se oznanilo enkrat tiska, po 10 h, če se dvakrat, in po 8 h, če se trikrat ali večkrat tiska. — Dopisi naj se izvolijo frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je na Kongresnem trgu št. 12. — Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne stvari. — Vhod v uredništvo je iz Vegove ulice št. 2, vhod v upravnništvo pa s Kongresnega trga št. 12.

„Slovenski Narod“ telefon št. 34.

Posamezne številke po 10 h.

„Narodna tiskarna“ telefon št. 85.

Gleispachov sistem.

Ko smo zadnjič pozdravljali naj-novejša sodna imenovanja na Slovenskem, navedli smo precejšno obilico razlogov in dejstev, ki nas silijo v najhujšo, najbrezobzirnejšo opozicijo proti sistemu oblastnega grofa Gleispacha. Morali smo mu povedati marsikako grenko. Pa kaj njemu mari, če se izvpije »Slovenski Narod« in z njim vsa slovenska javnost! Prej kot slej hodil je in hodil bode svojo pot in preziral vse pritožbe in prateste. No, zadnjič se je vendar zgabil in v sobotni »Tagespost« je pritala na svitlo neka revna zmes, ki je pri svojem žalostnem rojstvu dobila oficialni naslov: »Von unseren Justizverhältnissen«.

Ta »nemško-nacionalna fantazija«, — katero je dal graški grof in nadpredsednik pisati najbrže najdolgočasnejšemu in najsuhoparnejšemu svogemu nadsvetniku, — naj bo odgovor na naša stvarna, z dokazi podprta očitanja!

Na to prazno in puhlo besedičenje ni vredno odgovarjati, pač pa hočemo v podkrepljenje svojih pritožb navesti še nekatere stvari, ki naj jih izve naše slovensko občinstvo in po katerih še bolj spozna Gleispachov sistem.

Že zadnjič smo omenili, da je namesto sodnega pristava Levičnika kot »leteči pristav« imenovan neki Perscha, trdi koroški Nemec iz Celovca. Ta mož je zasedel tedaj do sedaj slovensko mesto, ne da bi bil v stanu izpolnjevati je radi svoje jezikovne nezmožnosti. Poklicali ga bržčas tudine bodo na Kranjsko v slovensko službovanje, puste ga lepo na Koroškem, na Kranjskem pa bodo »premetavali« starejše avskultante, da bode joj, ker sta poleg tega, da je za Kranjsko omenjeno »leteč« mesto definitivno izgubljeno, tudi dva stalna pristava

na daljšem dopustu. Pa že pojde, si mislijo tam gori, če ne z lepa, pa z grda!

Dosedanji pristav v Kranju je imenovan okrajnim sodnikom v Kranjski gori. Mesto v Kranju se smatra dandanes s polno opravičenostjo za jedno najlepših in najugodnejših pristavskih mest. Javna tajnost je, da si na to »čedno mestece« želi več nego polovica starejših pristavov, ki so Bog ve kje začeli svojo trnjevo pot z upi in sladkimi nadami, da se sčasoma preselijo v kak boljši svet. Sedaj bi bila prilika! Pa glej! Zgodilo se je vse kak drugače. V Kranju je takrat prišel nenadoma dosedanji pristav v Mokronogu, g. Jakob Antloga, ki ima jedva štiri in pol službenih let! In sicer na ta način, da se mesto kar nič razpisalo ni, — kar odločno nasprotuje zakonu, — to pa le radi tega, ker je g. Antloga štajerski Slovenec, kateri po vsi sili hoče nazaj na Štajersko, v ožje domovinske kraje in katerega je bilo treba tedaj omamiti in enkrat za vselej prikleniti na kranjska tla, da tihek ne bode več silil čez mejo! Videti hočemo, kaj stori sedaj g. Antloga, ki je na vsem tem popolnoma nedolžen. Pribiti pa moramo, da se s takimi rafiniranimi pripomočki dandanes deluje lahko k večjemu le še — med Slovenci!

In tisti dve mesti na Slovenskem Štajerskem, namreč v Št. Lenartu in v Ormožu! Zakaj se nista oddali slovenskima prosilcema? Zakaj je treba čakati? Radi tega, ker sta namenjeni in rekli bi — nekako »pro futuro« že oddani dvema kurzovcema, nekemu Trenkerju, avskultantu v Celju in nekemu dr. Ludoviku Kasparju, avskultantu v Mariboru, katera napravita v mesecu februarju čisto gotovo svoja izpita in se potem z najmirnejšo vestjo vsedeta v »Gleispachove fauteuil-e«, tako nekako naj imenujemo ta kurzovcem rezervirana mesta na Štajer-

skem. Nesrečna dva Kranjca pa se obrišeta zopet enkrat pošteno pod nosom, malce tudi radi tega, ker sta mogoče še vedno prebujno sanjala o tistem »salto mortale«, kateri je »auf den Flügeln eines Riesen-avancements« pred kratkim napravil g. Rudolf Tschech iz Štajerskega na Kranjsko, gosp. dr. Ferdinand Duchatsch pa na licu mesta.

Tako tedaj stoje stvari za nas Slovence! Omenili smo že, da smatramo za svojo prokletost dolžnost, pri vsaki najmanjši priliki, ob vsakem, še tako neznamnem imenovanju povzdigniti svoj glas, če tudi ostanejo naše, s srčnim gnjevom pisane vrstice glas upijočega v puščavi in četudi se je vse drugo slovensko časopisje strahopetno potuhnilo. Naj se imamo tudi boriti z najkrutejšim birokratizmom, ki si je že davno, davno zamašil vsa svoja ušesa za naše pravdične težnje in pritožbe, naj se nam tudi rogajo na višjih mestih, v odličnih krogih, češ, kaj se repenčite, saj imamo že smrtno sodbo podpisano za Vas; naj se zgodi, česar in čemur se radi slabotnosti svoje ne moremo ubraniti! Toda eno pač lahko trdimo in odkrito zaupijemo v pričo vsega zatiranja, ki se pod naslovom sodniške neodvisnosti in neodgovornosti uganja z nami: **bojevati se hočemo do zadnjega, dognati ta svoj, morda brezupni boj, če bode treba, — „bis aufs Messer“**, kakor pravi Nemec!

Koliko tuge in kako žalostni položaj nam je prineslo zadnje desetletje! Svoj čas so vladale na Koroškem, če tudi ne, Bog ve, kako prijazne, pa vendar vzdržljive sodne razmere. Če si je kak pravnik, rodod Korošec, po dovršenih ukih hotel v svojem domačem kraju poiskati sodne službe, našel jo je in shajal je kot Slovenec z razmerami, in naj so bile tudi že tačas napete. Dandanes kaj

takega misliti in nameravati bila bi največja »bedarija«. Saj imamo služaje, ko so Korošci vstopili pri graškem nadsodišču v sodno službo, začeli se kje na Štajerskem ali Koroškem pripravljati na svoj bodoči poklic in na tihem vedno in vedno še upali, da se jim sčasoma podeli kaka služba v ožji domovini. Pa čakali so zaman, varali se bridko in ob brezupnosti svojih namer in neizvedljivosti svojih načrtov izstopili iz sodne službe, odkoder so jih veliko rajše »milostno« odpustili, nego da bi jih morali poslati »ins deutsche Kärntnerland«. Tako je tedaj Koroška, vsaj za enkrat izgubljena za nas Slovence in niti sanjati več ne smeš, da bi se Slovincu odprlo kdaj zopet kako sodno službeno mesto!

In kar so dosegli na Koroškem, to prav v sedanjem času pripravljajo na Spodnjem Štajerskem. Groza nas obide in strah nas spreleti, če se ozremo po tem vendar lastnem ozemlju. Kako so nas Slovence potrebili v kratki dobi petih let! Kako so neusmiljeno pometli iz teh lepih slovenskih krajev vse, prav vse elemente, ki so se količjak poleg svojih službenih dolžnosti zavedali tudi svojega rodu! Vi dešeti, siloma pregnani smo, bi lahko rekli, če se spomnimo sedmih imenovanj na Štajerskem v zadnjih letih in če uzremo celo vrsto avskultantov Slovencev, ki so le radi svoje narodnosti morali pograbititi za popotno torbico, iztrgati se iz srede svojih domačih in **hajd! čez mejo, »trans Tiberim«**, na Kranjsko, od koder se ne vrne nikdar, nikdar več!

In kdo je kriv tega? Tisti grof, ki je prilikom najnovejše justične reforme kot tedanji minister pomagal kovati ta naklep, mereč na to, da se nas Slovence, — kar se tiče sodnega poklica, — potisne najprvo iz Štajerskega na Kranjsko, potem pa tamkaj zbrane in osamljene pohodi kakor najrevnejšo paro pod milim božjim

nebo! Tisti grof, ki sedaj, ko se je zvrnil z ministrskega stola, ta svoj zgoraj in poprej skovani naklep in sistem dejansko in praktično izvršuje in kateremu, kakor se je sam izrazil, ta »eksekucija« v nekaj letih ne bode delala nobene praglavice več!

Še je čas, da se upremo, če tudi se bližajo zadnji trenutki pred zamudo! Naj se vendar v tem važnem oziru, ko gre zato, da nam Slovincem ugrabijo vso sodno oblast in nam iztrgajo vse višje sodne službe, uprizori v našem parlamentarnem zastopstvu rešilna akcija, **naj slovenski, zlasti pa štajerski slovenski poslanci energično nastopijo in kakor iz enega grla zagrmе najbrezobzirnejši: „Proč z Gleispachom“**.

In Vi, plemeniti g. Körber! Ali se Vaša ekscelenca, ki je — kakor se nam hoče videti — kakor ustvarjena za spravna pogajanja, **recimo za oživotvorenje do sedaj za nas Slovence mrtvega čl. 19.**, ne čudi sama sebi, ko v najnovejšem času vodi krmilo v tem toku, ki naj nas ugonobi? Ali na primer Vaša ekscelenca, vprašamo, že ve, da se na pr. dolgosuhi g. Karol Ekl že seli v Gradec **kot nadsvetnik in ud slovenskega senata pri graškem nadsodišču** in da je — kar pred imenovanjem! — za 1. marec že odpovedal stanovanje v Celju? Če Vam je to znano in če se torej tudi pod Vašo egido, na Vaše neposredno priporočilo prežrō tudi takrat vsi toliko sposobnejši slovenski svetniki, potem vemo mi Slovenci, da hočete za nas potom Gleispachovega sistema uveljaviti strašni klic: »Vae victis«.

Francozi o Avstriji.

Ni še dolgo temu, da se je bavilo francosko časopisje z vprašanjem

katerega je vstvaril umetnik iz onega, kar mu je vznemirjalo in ogrevalo dušo. V tisoče se ne štejejo...

Ali autor ni eden izmed onih, katerega bi se tako nerazumevanje dotaknilo, on stoji previsoko, da bi ga doseglo par bedastih posmehljivih fraz.

F. X. Svoboda je eden izmed najjačjih čeških umetniških talentov, njegova čilost in produktivnost sti skoro neverjetni. Dvajset let deluje na literarnem polju, a vsako leto je svežejši in produktivnejši. Pred kratkem se je dajala v češkem gledališču njegova na novo naštudovana drama »Smeri življenja«, ki bi gotovo tudi na slovenskem odru žela zaslužni uspeh. Toliko francoskih in nemških iger se pri nas leto za letom predstavljajo, ko bi vendar imeli pri naših slovanskih sobratih toliko dobrega in hvalevrednega, kar bi nas ne samo razvedrovalo, ampak nam tudi koristilo.

Veliki roman F. X. Svobode »Rozkvěta«, s katerim si je postavil pisatelj impozanten monument v češki literaturi, ima specijalno za nas Slovence sorodnega, da mi je vselej žal, da ga nimamo v prevodu. Te tri češke generacije, ki jih opisuje autor, so nam tako blizu, ti kraji

LISTEK.

Praška pisma.

Dne 4. t. m. je bila premijera »Olge Rubešove« od znanega češkega pisatelja F. X. Svobode. Mlado dekle iz premožne meščanske rodbine bi se rado osvobodilo vseh konvencionalnih vezij, ki tlačijo njeno lepo, krasno dušo in prečijo razvitek njenega talenta. Svoboda hoče in zato so oprostili tudi od ljubezni do profesorja Hlavse, neobičajnega in plemenitega človeka. Ona hoče biti prosta, hoče delati, pisati, neče, da ji zamro vsi ideali in sposobnosti v duši, kakor njeni starejši omoženi sestrki Mariji. Ta Marija je nekdaj pisala krasne reči, ali življenje jo je potegnilo v vsakdanjost, kjer ni prostora za visoke cilje, zlomilo jo je. Olga se boji iste osode in se odreče svoje ljubezni. Ali ljubezen je močnejša od nje. Iz početka se pregovarja, da je Hlavsa, kakor vsi drugi moški, ki hodijo zvečer po ulicah in prečijo na ženske, na vsako žensko. Tudi očeta vidi enkrat med njimi. In samo on, Hlavsa, naj bi bil drugačen? — Ali on ni tak. In kolikor bolj mora ceniti Hlavso, toliko težje

ji je tajiti in dušiti v sebi ljubezen do njega. Ona trpi, ali komu je to mar v hiši? Mlajša sestra, Marta, gre na prvi ples, vse je razburjeno, vse ji streže, mati, oče, brat. »Vidiš«, — pravi Olga, — »vse je po konci, kadar gre hči par ur skakat na plesišče, ali kadar je duša bolna, kadar srce umira, tega nihče ne vidi.« — — — Olgi se vse posmehuje, oče vprašuje: »Kaj pa pravzaprav hoče to dekle?! Svobodno se razvijati, postati celi človek, — to je neumnost!« — Brat modruje: »Najboljše bi bilo, prijati za metlo in jo nabiti, kar bi se dalo!« — Samo starejša sestra, Marija jo razume, samo ona jo teši in vzpodbuja, ko ji sile padajo. Olga ni navadna emancipiranka ena od onih, ki z nekoliko propagandnih besed letajo okrog, katere nimajo srca, niti duše, samo, bogsigavedi, kakšen bobneč program. Ona je ženska in samo v momentanem navdušenju za nekaj velicega, krasnega ali neznanega in nejasnega, se moti in misli, da bi lahko živela brez srca, brez ljubezni; misli, da zahteva ta visoki, blesteči cilj v žrtvo oni najlepši, najnežnejši cvet ženske duše, ljubezen. In ta zmota ji je osodna, vsled nje pada. Piše roman, ali ne more napisati konca; svesta

si je, da ni šla po pravi poti. In vrniti se, je prepozno. Hlavsa se je zaročil z drugo, katere ne ljubi, ali ki ljubi njega, kakor je ljubil on Olga. Drugim hoče dati srečo, katere sam ni našel. Ta Hlavsa z dobrim srcem, priprostim otroškim srcem, ki je enkrat nesel otroka revne družine po sneženi poti, daleč iz mesta. Na svojih rokah je nesel tako beraško, ubogo, zamrznjeno dekletce in ni ga bilo sram. »Imeli smo isto pot«, meni priprosto. — V tretjem dejanju prizna Olga Hlavsi, da ga ljubi, da ga je vedno ljubila. In za trenotek triumfira ljubezen. Ali samo trenotek. Olga svari: »Prepozno je, — tihe oči vaše dobre Ane nas gledajo, velik greh bi bil to!« — In potem se vrže Olga iz sosednje sobe skozi okno na ulico med tem, ko njena lahkomisljena sestra Marta, katere mala dušica je polna pentelj, plesov in take praznote, slavi svatbo.

Priprosta tragedija ženske duše, čiste, kakor kristal, globoke in bogate, ki ne ve, kaj s svojim bogatstvom, tragedija prehodne žene, ki skuša v prid duha in talenta zatreti srce in prepozno spregleda, da je treba obojega, razuma in srca v edino pravi sklad.

Gospa Kvapilova je nadahnila

postavo Olge z vsem delikatnim čarom duhovitosti in čiste poezije, katere je zmožna njena dovršena in nenavadna umetnost. Enako simpatičen je bil g. Vávra v ulogi Hlavse. G. Šmaha in gospa Danzerova sta dala imenitne tipe — takih srednjih komodnih staršev, osobito gospa Danzerova je v takih ulogah vedno klasična. Gospa Landova se je odlikovala z dostojno in umerjeno igro starejše sestre Marije, med tem, ko je gospa Červená igrala ulogo Marte karikirano in prisiljeno, osobito njen smeh je bil nenaraven in antipatičen.

Vsa seriosna češka kritika je sprejela dramo večina z onim razumevanjem, katero vtlesenje take lepe in časa primerne ideje zasluži. Široka publika pa je menda povsod jednaka, ne ljubi globokih mislij, ne muči se z resnimi problemi, mnogo rajše ima pikantne fraške ali jokavo sentimentalnost. Zato zginjajo iz vseh pozornic tako hitro Gorki in Ibsen in Hauptmann in drugi. Ploskalo se je pač ali, če je človek poslušal razne »duhovite« privatne opazke, je bil kmalu na čistem, da so tudi v velikih mestih tisti dovelj redko posejani, ki imajo zmožnost in voljo pošteno premišljevat i delu,

o mogočem razpadu avstrijske monarhije. To je dalo povod nekemu nemškemu politiku, da je spisal brošuro, v kateri kratkomalo že razdeluje posamezne avstrijske kronovine. Seveda bi glavni del pripadel Nemčiji, in le povsem pasivnim pokrajinam se privoščijo samostalnost.

Ravnokar je zopet »Figaro« razvil to vprašanje. Po njegovem mnenju mora sedanji razpor med Slovani in Nemci, posebno med Čehi in Nemci, dovesti do katastrofe v Avstriji. Ta razpor se bo po francoskih prorokovanih končno tako poostрил, da bo začela posredovati Nemčija v prilog Nemcem, Rusija pa v prilog Slovanom.

Seveda so to le več ali manj navadne kombinacije bujno-fantazijskega časopisja. Brez vse vrednosti pa ta ugibanja vendarle niso. Vidi se, kako si mislijo zunaj Avstrije naravni razvoj naših zamotanih razmer. Toda tak izid je pač skoraj nemogoč. Predvsem se sodi napačno Slované. Slovani nikjer ne mislijo, da bi bila njihova rešitev v razpadu monarhije. Nasprotno, za nas še velja vedno Palackega izrek: Ako bi Avstrije ne bilo, Slovani bi zahtevali, da se ustanovi. Tudi naše razmerje z Rusijo zunaj popolnoma napačno tolmačijo. Ne tajimo sorodnih simpatij do Rusije, a te simpatije ostanejo vedno le duševne. Pod rusko oblast si pač ne želi nobeno slovensko plemo v Avstriji, kakor tudi Rusija ne goji takih aspiracij.

Slovanski narodi v Avstriji imajo vsak za se svoje narodne in politične ideale, a vsi skupaj v okvirju dosedanjega sestava. Čehi stremijo za svojim starim državnim pravom, istotako Hrvati. Slovencem je ideal narodna avtonomija, Poljakom njihova neodvisna Poljska. Ako se naj to doseže, ni treba razbiti države, temuč le ustava se naj umakne pravični, ki bo dala vsakemu narodu, kar mu gre.

In ravno to je točka, ki kaže vso zaslepljenost avstrijskih vlad. Ono ustavo, ki je vir vsem nevoljam in zmešnjavam, čuvajo avstrijske vlade kakor svojo edino rešilno idejo. Pri tem ne vidijo in ne slišijo, kako poka sumljivo na vseh koncih in krajih. Baš sedaj, ko se gre za dovolitev češkega notranjega jezika, se vidi ta vladna ozkosrčnost. Izmišljajo si vse mogoče izbege, le tega nočejo videti, kar bi kratkim potom zadovoljilo Čeha.

Druga pogibelj je pangermanizem in irredentizem. Tudi te dve nevarni struji bi bilo najlažje udušiti, ako se preosnovi današnja ustava ter se da vsakemu narodu, kar mu gre. Od slovenske strani, pa tudi od Rusije se ni treba bati Avstriji ničesar, v poštev pa znajo priti omenjeni dve struji, ako se jima pravčasno ne zastavi tok.

Malorusko - poljski razpor

se je začel razširjati tudi na Bukovino. Popolnoma se je namreč s posostrenimi razmerami med Malorusi in Poljaki v Galiciji razbila zveza, ki je trajala več let med zastopniki obeh narodnosti v Bukovini. Tako zvezo je bil osnoval poslanec dr. Stefanowicz, združivši s Poljaki, ki predstavljajo v Bukovini inteligenco in veleposestvo, dočim tvorijo Malorusi široke mase prebivalstva, da se napravi na ta način slovenski jezik proti nemščini in rumunstvu. Stefanowiczova ideja pa je umrla s svojim ustanoviteljem vred. Našlo se je na obeh straneh nekaj šovinistov, ki so začeli zopet tirati nekdanjo razdirajočo politiko, kakršna se vganja v Galiciji. In poljsko časopisje samo priznava, da so bili bukovijski Poljaki oni, ki so si zaželeli »političke proste roke« t. j. politiko, ki jih zbližuje z Nemci in Rumuni. Poljakom je tako zbliževanje z Nemci in Rumuni prineslo tri mandate v občinski zastop v glavnem mestu Černovicah. Poljaki opravičujejo to svoje postopanje s tem, da se tudi pri drugih slabejših plemenih sklepajo kompromisi z močnejšimi. A to je le jalov izgovor. Kompromis z Malorusi bi jim gotovo prinesel istih koristi, pri tem pa bi še imeli čisto vest, da so ravnali v smislu slovenske vzajemnosti.

Nemci v Slavoniji.

Zadnje ljudsko štetje je dalo nepričakovane podatke o prebivalstvu Slavonije. Izmed vsega prebivalstva 854.401 je Nemcev 123.569, ali skoraj 15%. Največ Nemcev je v sremski županiji, t. j. skoraj polovica. V vukovarskem okraju živi med 42.227 prebivalci 10.043 Nemcev. Najmanj Nemcev ima pošeska županija, največ pa mesti Zemun in Osek. V prvem mestu je 15.079 prebivalcev, a med njimi je 7.086 Nemcev t. j. 46,99%. V Oseku živi 12.436 Nemcev izmed 24.930 vsega prebivalstva t. j. 49,88%, ali le malo manj kot polovica. Značilno pa je, da znajo tri petine teh Nemcev hrvaški, kar so tudi napovedali pri ljudskem štetju. Potemtakem Nemci vendar niso povsem brez talenta za priučenje slovenskega jezika, kakor se to pri nas in na Češkem vedno povdarja. Sila kola lomi in tako tudi Nemec slovenski jezik, kjer ni druge pomoči. Pa tudi sicer so ti Nemci v Slavoniji iz čisto drugega lesu kot pri nas. Ker vidijo, da ne morejo in ne smejo kazati svojih nemških rogov, vedejo se prav pohlevno, kakor se spodobi gostom v deželi, se pomešajo s Hrvati in Srbi ter čestokrat popolnoma pozabijo na svojo mater »Germanijo«. To sicer ni lepo, ne značajno, a kaže, da tudi pri germanskem plemenu

prevladuje kruhoborstvo nad ideali. O tem nam priča toliko imen hrvaških rodoljubov, ki so nemška.

Politične vesti.

— Nagodba z Ogrsko je tedaj definitivno sklenjena. Oba ministrska predsednika sta se zedinila, da se predloži nagodba v drugi polovici t. m. istočasno avstrijski in ogrski poslanski zbornici. Minister Szell še pride prej na Dunaj, da izposluje pri cesarju predsankcijo.

— Nemško-češka pravna akcija. V seji mladočeskega kluba so bili radikalni poslanci za to, da se opusti nadaljna pogajanja ter se Čehi zopet zedinijo za obstrukcijo. Ta predlog pa je bil odklonjen ter se je sklenilo, nadalje konferirati, a ne na podlagi vladnih predlogov. Uspehi ali neuspehi teh konferenc vendar ne bodo prav nič vplivali na taktiko čeških poslancev v dunajskem parlamentu. Danes zboruje plenum moravskih, jutri pa plenum čeških spravniških članov.

— Cesarjevo zdravje. Deputaciji, ki je prišla cesarja vabiti na industrijski ples, je cesar odgovoril, da mu, žal, zdravje ne dopušča, ponoči hoditi iz sobe ter je naročil nadvojvodu Franu Ferdinandu, da ga pride zastopati. Cesar je prisostvoval 41 let redno industrijskim plesom. Tudi na ples dunajskega mesta letos baje cesar ne pride.

— Obravnava v zadevi Jeronima bo dne 26. t. m. v Rimu. Dalmatinci bodo imeli sedem odvetnikov, grof Coronini pa tri. Pričakujejo se važna razkritja pri prečitanju od obeh strani predloženih spisov.

— Zoper italijansko obstrukcijo v tirolskem deželnem zboru delujejo učitelji, zdravniki in zadnji čas še občinski tajniki. Vsi ti sloji namreč pričakujejo od deželnega zbora pravično ureditev njih prejemnikov.

— Turške reforme. Specialna komisija, ki zboraže že več dni v Carigradu pod predsedstvom Ferid paše, je predložila sultanu že številne predloge glede evropskih vilajetov. Med drugim tudi predlaga, naj se vsi častniki in moštvo orožništva, ki so nesposobni ali kompromitirani, takoj odpuste, a ob enem tudi naj se izplača orožnikom zaostala plača v znesku 1.800.000 K.

— Italijansko-angleški kraljevski obiski. Angleški kralj in kraljica prideta incognito v Neapelj obiskat italijansko kraljevo dvojico. Kralj Viktor Emanuel ne bo potoval po Nemškem, temuč po Francoskem, ko vrne obisk angleškemu kralju.

— Nemčija se zadolži tudi v tekočem letu. Lansko leto je najela k proračunu 349 mil. mark dolga, vkljub temu pa se je pokazalo pomanjkanje 589 mil. mark, tako, da bo morala za leto 1903 najeti celih 119 milijonov mark.

Dopisi.

Iz Zavrca. (Odgovor »Slovenskemu Listu« z dne 20. decembra 1902, št. 51.) Dopisnik »Slovenskega Lista«, pardon »Dihurja«, je po dolgem naporu zbral nekaj svinjske sape in jo izbruhnil po nas Zavračanih. Češ, pri nas na Gorah bodemo že lahko s svojo svinjsko sapo na novo izmišljeni mlin gonili, ne da bi Zavračani za pomoč prosili.

Mi Zavračani Vam svetujemo, da zberete svoje moči skupaj, da si zgradite nov mlin, kateri pa mora na sapo biti narejen, zakaj z vodo ga tako ne morete goniti, ker je nimate. O da, s svinjsko sapo pa imenitno. Omenjeni dopisnik se hvali, da imajo dosti denarja, ker so večno zamotani račun z vitezom uravnali. Res, račun ste uravnali, ali mi Zavračani vemo dobro, kako. Ali zamotani račun z vitezom se je drugače izteklo, in sicer ne na ljubo za Vaš žep. Ni dobro se popred hvaliti, da imate od viteza 1000 kron dobiti, ker račun so natančno izkazali, da imate iz svoje bogate blagajne g. vitezu 284 kron še plačati. Seveda dolžno svoto bi že plačali, ko bi tega šmenatnega mlina ne bilo treba ravno zdaj graditi.

Dopisnik se tudi hvali, da ima moč na svoji strani. Resnici na ljubo pa bodi povedano, da je to moč iskal tudi pri Zavračanih, dobil jo je pa le tam, kjer žena hlače nosi, pri možeh pa ne. Sline so se mu pa tudi cedile po nekih klobasah in nekem vinu, ker ga je nekdo plačal, čeravno ni denarja prejel od Vašega zamotanega računa. Nadalje mu je prišlo na misel, da je pri občinskih volitvah v Doleh imenitno s socialnimi demokrati zmagal. V tretjem razredu res ne sedijo vitezi, so pa le črnorudeči žlindrovci. V drugem razredu piše o nekem srečkanju; ker Vaši niso bili na mestu, se pa Vam niso mogli izžrebat. Seveda na misel mu pa tukaj ni prišlo, da je bil on tudi na Dobrovi padel v pehar kakor želva! O prvem razredu piše, da je bil cvet liberalnih spletk. Potrebno se nam je zdelo zaleteti se tudi v nekega posestnika iz Dolov, češ, ta nima ne aktivne in niti pasivne volilne pravice.

Na to bodi pojasnjeno, da ste mu jo res hoteli Vi ukrasti, pa višje oblasti niso to pripustile, ako je ravno Vaš paragraf 4. to zahteval. Velik škandal bi bil za dopisnika, ako bi se bil pozabil tudi v našega poslanca gosp. I. Božiča zaleteti. Moža stresa jeza, ker je gospod poslanec častni občan naše občine. Županu očita, da si je dal pri volitvi dva glasova, ker je za g. Božiča volil. Zopet tukaj so se mu sline cedile, ker ni on prejel od g. Božiča pooblastila, da bi bil potem on svojega smrekovega moža

postavil v odbor, ker ta je tudi dal sam sebi glas. Končno se hvali, da s svojim bogatim premoženjem že lahko cerkev, pokopališče in še druge stvari raztegne. Moška je ta — samo opomniti je, da so Gorjani pozabili dolžni znesek v Kleinovi tiskarni pravočasno poravnati. Ker še pred kratkim je bil zavraški krajni šolski svet zaradi Vaše malomarnosti vprašan, če se je že Vaša bogata blagajna v pokritje tega zneska odprla. Capito signor!

Iz slov. Štajerja. Okoli novega leta si slišal skoraj iz vseh le lavantijske škofije pozivljanje bojkotirati napredne liste. Toraj tudi štajerski kaplančki so se razvneli za boj proti »Narodu«, »Rodoljubu« in drugim grešnim listom. Če si prišel v cerkev, nisi vedel, stoji li svečenik na leci ali navadni krošnjar, ki svojo slabo robo tako silno ponuja. »Kupite, kupite, naročajte »Naš Dom«, on stane le par vinarjev in je najboljši list tega sveta. Kupite, kupite! Te bore vinarje zmore vsaka dekla in vsak hlapec. Le denar prinesite, naročali bomo že mi!« Tako se je ponujal »Naš Dom«, »Slov. Gospodar« itd. drugi umazani listi. Proti »Narodu« in »Rodoljubu« pa se je rohnelo s peklom in satanom, s časno in večno pogubo. Vprašamo, jeli to dovoljeno? Ali smo kmetje zato kupili lece, da se tam žegnani kramarji šopirijo in svojo ničvredno robo hvalijo. Napredni poslanci, ven s kancelparagrafom! Mi duhovnike vzdržujemo zato, da bi nam oznanjevali božjo besedo in ne zato, da bi se z lece za časopise agitirali.

Dnevne vesti.

V Ljubljani, 13. januarja.

— **Šusteršičev shod v Ribnici.** Gospod polanec Povše nas prosi z ozirom na sobotni članek o Šusteršičevem shodu v Ribnici konstatirati, da on ni bil član obrtnega odseka in torej tudi ni mogel sodelovati pri minoritetnega predloga posl. Tombosija.

— **Dr. Divjak** postal je, kakor čujemo, zopet zdravnik v vevški tovarni. Lurška majka Božja izposlovala je temu klerikalnemu zdravniku obilo prostega časa. Druzega ne rečemo nič!

— **Metliški cestni odbor** — tako se nam piše iz Metlike — je v silnih stiskah, ker z 20% naklado nikakor izhajati ne more. Grozi torej, da odstopi v celoti. Radovedni smo, kako se bode ta pristno klerikalni cestni odbor zahvalil dr. Šusteršiču in blagoslovljeni njegovi obstrukciji.

— **Važna rabsodba glede vodovoda za Kranj in okolico.** Glasom dopisa c. kr. okrajnega glavarstva v Kranju od 6. januarja 1903, št. 331, je c. kr. deželna vlada

med gozdovi so nam tako znani, kakor da smo jih videli in poznali vsak dan. In potem ono, kako se povspne družina z lesno kupčijo do blagostanja, — kdo bi ne mislil na naše kraje na ono podjetno generacijo pred nami povsod zunaj po deželi, ki je kupčevala po vsem jugu z lesom, živino in vsem mogočim. Danes ni več tako, danes propadajo pri nas take družine, kakor propadajo v omenjenem, tri velike zvezke obsegajočem romanu Svobodom.

Nova knjiga Svobode »Strast in usoda« leži na moji mizi. Poetična knjiga, mehka in sanjava, o mladih ljudeh, mladi ljubezni in o starih in oni njihovi nežni, stari in ganljivi ljubezni, ki cvete med njimi, čudovita in sentimentalna. O sanjah mladih oči in o sanjah poznih, starih dni, o zelenih, tihih in rosnih gozdih, kjer stanuje mladost in o malih hišicah v malih cvetočih vrtovih, kjer odpočivajo stari ljudje. — On toliko pozna in toliko razume...

Tak je avtor Olge Rubešove v slabem skromnem načrtu feljtonista, ki ne sme biti obžaren in gostobeseden. X.

Žrtev razmer.

(Zapiski kranjskega kaplana.)

VII.

Navadno si človek v prosti naravi nekako oddahne in občuduje veličastvo nature laglje pozabi na duševne svoje muke. Samo duhovnik je tudi tu izjema. Vzgoja mu je vzela smisel za neskaljeno življenje prirode. Nehote ga obidejo tudi tu dvomi, je li svet res kar iz nič vstvarjen, jeli res le plod volje izvenkozmične moči kakor so ga učili. Tudi mene so obšli taki dvomi, ko sem šel skozi gozd. Prešinilo me je nekako doslej nepoznano hrepenenje po svobodi, dasi nisem imel o njej jasnega pojma in sem le čutil, da je svoboda prvi pogoj pozemski sreči.

Zatopljen v take misli, srečam svojega dekana. Skoro sem se ga prestrašil, kakor človeka, ki je nevaren. Vedno se mi je zdelo, da me hoče odtrgati od cerkve in od vere in mi tako izpodmakniti trdno podlago, na kateri je stalo moje bitje. Zdelo se mi je, da bi bil podoben suhi bilki na peneči se vodi, če bi izgubil trdno vero v cerkvene nauke, da bi mi zmanjkalo tal pod nogami, če bi hotel slediti njemu.

Dasi sem poskušal napeljati pogovor na vsakdanje stvari, sva bila vendar

zapletena v verska vprašanja. Kar nadomela me je bil vprašal, kaj da mislim o cerkvenem nauku o stvarjenju sveta, in vse moje umikanje ni nič pomagalo.

Z imponujočo odkritosrčnostjo je dekan dejal, da on strogo loči resnice mitične kristjanske vere od moralčnih njenih resnic.

— »Kako je svet nastal« — je dejal dekan — »s tem si nisem nikdar belil glave, ker sem prepričan, da se to nikdar ne dožene. Evolucijska teorija ima mnogo zase, a če je resnična, je tako negotovo, kakor teorija, ki jo trdi sveto pismo.«

Ugovarjal sem mu odločno, da sv. pismo ne obsega teorij a on se ni zmešnil za to.

— »Meje tega sveta« — je nadaljeval dekan, »so tudi meje človeškega razuma. Človek je v stvarstvu pravi pritlikavec in njegov razum ne pride nikdar čez meje sveta. Na tem svetu smo doma, ta svet je naša domovina in na tem svetu moramo gledati, da smo srečni. Blagor mu, ki ima mir, da zamore postati srečen že na tem svetu. To je moje prepričanje, sicer nas uči cerkev, da bomo za srečo in veselje na tem svetu kaznovani z mukami in s trpljenjem na drugem svetu,

a zdi se mi, da je to le strašilo; vsaj mojega prepričanja ta cerkveni nauk ne more omajati.«

Razšla sva se. Dekan se je vrnil domov, jaz pa sem nadaljeval svojo pot in dospel kmalu v skromni dom, kjer je prebival moj spovednik, stari župnik gospod Urban.

Prišedši pred vrata sem začudenja obstal. Slišal sem krepak moški glas, ki je veselo prepeval:

Dekle, povej, povej,
Al' me še ljubiš kej,
Jaz ti pa tak' povem.
Ljubiti' te ne smem.

Kar ostrmel sem in polastila se me je silna radovednost, kdo da v župnišču take kroži. Vstopil sem v sobo in našel poleg starega, dobrovoljno smehljajočega župnika, rudečeličnega meniha, ki je po okolici pobiral milodare. Duhovniška sobrata sta pač bila nekoliko v zadregi, a pater se je hitro ohrabil in mi smeje na ves glas povedal, da je ljubezen najlepša stvar na svetu in da jo ima bolj v čislju kakor dobro jed in pijačo.

— »Človek« — je rekel veseli pater — »ne sme pozabiti, da živi samo enkrat, oblekel sem kuto, ko še sam nisem vedel, kak korak da storim. Prišli so pač časi, ko sem se čutil

nesrečnega, tako nesrečnega, da bi si bil najraje končal življenje. A premagal sem samega sebe in se sprijaznil s svojo kuto. In če me sedaj zatožijo, da sem kje kako deklo objel in poljubil, jim rečem, da nisem kriv, ker ne morem biti odgovoren, če je moja kri, moja natura močnejša kakor moja volja; da nisem kriv, ker je nemoralno zahtevati obljubo, ki je nihče ne more držati.«

— »Vsakdo« — je končal pater — »si mora za svojo osebo pristojiti posebno filozofijo. Tudi jaz sem tako storil. »Epicuri de grege pores« je dejal Horacij ali morda kateri drugi rimskih grešnikov, in nekaj je v tem resnice. Ker smo že vezani tako, da se teh vezi nikdar ne odrešimo in ker smo tudi nesposobni, da bi si zdaj mej drugimi ljudmi vstvarili novo eksistenco, moramo pač prenašati, kar nam je sojeno in pri tem uživati, kolikor je mogoče.

S takimi pogovori nam je potekel dan in priznam, da je bil prvi veseli dan, odkar sem prišel v X. Patrovi epikurejski nazori so se mi zdeli, četudi ne pravi, vendar bolj opravičljivi, kakor nazori mojega dekana. Pri tem pa sem sam sebi priznal, da mora biti duhovnik posebno odličnega duha, je-

Borzna poročila.

Ljubljanska

„Kreditna banka“ v Ljubljani.

Uradni kurzi dunaj. borze 13. januarja 1903.

Naležbeni papirji.	Denar	Blago
4 1/2% majeva renta	100 95	101 15
4 1/2% srebrna renta	100 90	101 10
4% avstr. krona renta	100 95	101 15
4% „zlatna“	121 —	121 20
4% ogrska krona	94 90	99 10
4% „zlatna“	120 90	121 10
4% posojilo dežele Kranjske	97 75	—
4 1/2% posojilo mesta Spljeta	99 75	100 75
4 1/2% bos. herc. žel. pos. 1902	100 —	101 —
4% češka dež. banka k. o.	100 35	101 35
4% „zast. pis. gal. d. hip. b.	99 25	100 25
4 1/2% pešt. kom. k. o. z	100 15	100 60
10% pr.	106 20	107 20
4 1/2% zast. pis. innerst. hr.	100 75	101 75
4 1/2% „ogr. centr.	—	—
4 1/2% deželne hranilnice	100 50	101 25
4 1/2% zast. pis. ogr. hip. b.	100 65	101 65
4 1/2% obl. ogr. lokalne železnice d. dr.	99 50	100 50
4 1/2% „češke ind. banke	99 25	100 25
4% prior. Trst-Poreč lok. žel.	98 —	99 —
4% „dolenjskih železnic	99 50	100 50
3% „juž. žel. kup. 1/2 1/2	298 90	298 90
4 1/2% av. pos. za žel. p. o.	100 —	—

Srečke.	185—	190—
Srečke od leta 1854	185—	190—
„ „ 1880/1	188—	188 80
„ „ 1884	250—	256—
„ tizske	169—	161—
„ zemlj. kred. i. emisije	267—	269—
„ „ II.	266 50	268 50
„ ogrske hip. banke	266 40	259 40
„ srbske a. frs. 100—	90 25	92 25
„ turške	113—	114—
Basilika srečke	19—	20—
Kreditne	434—	438—
Inomoške	84—	88—
Krakovske	75—	78—
Ljubljanske	73—	78—
Avstr. rud. križa	55 75	56 75
Ogr.	27 60	28 60
Rudolfove	73—	77—
Saloburške	75—	77—
Dunajske kom.	437—	441—

Delnice.	55 75	56 75
Južne železnice	55 75	56 75
Državne železnice	695 10	696 50
Avstro-ogrsk. bančne del.	1555—	1565—
Avstr. kreditne banke	689—	690—
Ogrske	729 50	730 50
Zivnostenske	256—	256 50
Premogokop v Mostu (Brüx)	705—	715—
Alpinske montan	389 75	390 75
Praške želez. ind. dr.	1578—	1588—
Rima-Murányi	488—	489—
Trboveljske prem. družbe	384—	390—
Avstr. orožne tovr. družbe	315—	317—
Česke sladkorne družbe	152—	156—

Valute.	11 31	11 35
C. kr. cekin	11 31	11 35
20 franki	19 08	19 11
20 marke	23 42	23 50
Sovereligns	23 94	24 05
Marke	117 15	117 35
Laški bankovci	95 45	95 65
Rubli	252 50	253 50

Zitne cene v Budimpešti.	Termin.	5 vinarjev ceneje.
Pšenica za april	za 50 kg K	7 67
Rz	„ april	6 65
Koruzna	„ maj	5 73
Oves	„ april	6 12

Henneberg-svila

samo direktno! — črna, bela in barvana, od 60 kr. do gl. 11, 35 per meter za bluze in obleke. Franko in **35 ocarinjeno** se pošlje na dom. Bogata izbira vzorcev se pošlje s prvo pošto. **Tovarna za svilu Henneberg, Zürich.** 1 (40—1)

40.000 kron znaša glavni dobiček loterije „Dunajskega umetniško-obrtnega društva“. Opozorjamo svoje cenjene čitatelje, da se bo srečkanje vršilo nepreklicno dne 15. januarja 1903.

Umrli so v Ljubljani:

Dne 7. januarja: Franja Flucher, stotnikova žena, 47 let, Rimska cesta št. 10, pljučnica.
Dne 9. januarja: Franja Simončič, zavarovalna žena, 47 let, Soteska št. 10, rak.
Ciril Stare, slikarjev sin, 15 mes., Zabjaj št. 3, vnetje soplinih organov. — Marija Sterle, hči prodajalca lesnin, 14 mes., sv. Jakoba trg št. 2, vnetje soplinih organov.
Dne 10. januarja: Karol Eberl, tovarniški uradnik, 29 let, Mestni trg št. 2, se e ustrelil.
Dne 11. januarja: Antonija Gerkman, delavčeva hči, 5 1/2 let, Dolenjska cesta št. 24, vnetje ošrčja.
Dne 12. januarja: Franja Dimic, strojnikova žena, 27 let, Illova št. 45, jetika. — Marija Carli, delavka, 40 let, Hranilnična cesta št. 2, jetika. — Fran Sluga, delavčev sin, 5 mes., Tržaška cesta št. 26, vnetje soplinih organov.
V deželni bolnici:
Dne 10. januarja: Jakob Pogač, stražnik, 31 let, jetika. — Andrej Koritnik, kolar, 51 let, srčna hiba.
V hiralnici:
Dne 9. januarja: Marija Burger, kajžar-e va hči, 32 let, jetika.
Dne 10. januarja: Marija Zalar, cerkvenika vdova, 74 let, ostarelost.
Dne 11. januarja: Neža Peternel, nsmiljenka, 32 let, jetika.

Meteorologično poročilo.

Jan.	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura v C	Vetrovi	Nebo
12. 9. zv.	726 6	7 0	sl. svzhod	sneg	
13. 7. zj.	732 5	0 9	sr. jvzhod	oblačno	
„ 2. zj.	733 6	0 5	sr. svzhod	sneg	

Srednja včerašnja temperatura 6 6°, — normale: —2 6°. Mokrina v 24 urah: 44 9 mm.

Izdajatelj in odgovorni urednik: Dr. Ivan Tavčar.

Brez posebnega obvestila.

Stanka

ki je bil po mučnem trpljenju in previden s svetotajstvi nocoj ob 12. uri v 13. letu svoje starosti odpoklican v boljše življenje.

Pogreb dragega pokojnika bo v sredo, 14. t. m., ob 3. uri popoldne od hiše žalosti, Mestni trg št. 3. Maša zažalostnica se bo brala v stolni cerkvi. (114)

Prosi se za tiho sožalje!

V Ljubljani, 12. januarja 1903.

Preskrbovališče

za štirimesečnega otroka se išče.

Vpraša se pri upravnistvu »Slov. Naroda«. (110—1)

Primerno darilo!

Pojutrišnjem žrebanje!

kron 40.000 kron

Srečke umetniško-obrtnega društva J. C. MAYER v Ljubljani. (2927-23)

à 1 krono

Ces. kr. avstrijske državne železnice.

C. kr. ravnateljstvo drž. železnice v Bejaku.

Izved iz voznega reda.

veljaven od dne 1. oktobra 1902. leta.

Odhod iz Ljubljane juž. kol. Praga čez Trbiž. Ob 12. uri 24 m ponoči osonni vlak v Trbiž, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Inomost, Monakovo, Ljubno, čez Selzthal v Aussee, Solnograd, čez Klein-Reifling v Steyr, v Linc na Dunaj via Amstetten. — Ob 7. uri 5 m zjutraj osonni vlak v Trbiž, Pontabel, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Ljubno, Dunaj, čez Selzthal v Solnograd, Inomost, čez Amstetten na Dunaj. — Ob 11. uri 51 m popoldne osonni vlak v Trbiž, Pontabel, Beljak, Celovec, Ljubno, Selzthal, Dunaj. — Ob 3. uri 56 m popoldne osonni vlak v Trbiž, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Monakovo, Ljubno, čez Selzthal v Solnograd, Lend-Gastein, Zell ob jezeru, Inomost, Bregenc, Curih, Genevo, Pariz, čez Klein-Reifling v Steyr, Linc, Budejovice, Pizen, Marijine vare, Heb, Francove vare, Karlove vare, Prago, Lipsko, na Dunaj čez Amstetten. — Ob 10. uri ponoči osonni vlak v Trbiž, Beljak, Franzensfeste, Inomost, Monakovo. (Trst-Monakovo direktni vozovi I. in II. razreda). — Proga v Novo mesto in v Kočevje. Osonni vlaki: Ob 7. uri 17 m zjutraj v Novomestu, Straža, Toplice, Kočevje, ob 1. uri 5 m popoldne istotako, ob 7. uri 8 m zvečer v Novomestu, Kočevje. Prihod v Ljubljano juž. kol. Praga iz Trbiža. Ob 3. uri 25 m zjutraj osonni vlak v Dunaj čez Amstetten, Monakovo, Inomost, Franzensfeste, Solnograd, Linc, Steyr, Isl, Aussee, Ljubno, Celovec, Beljak. (Monakovo-Trst direktni vozovi I. in II. razreda). — Ob 7. uri 12 m zjutraj osonni vlak iz Trbiža. — Ob 11. uri 17 m popoldne osonni vlak v Dunaj čez Amstetten, Lipsko, Prago, Francove vare, Karlove vare, Heb, Marijine vare, Pizen, Budejovice, Solnograd, Linc, Steyr, Pariz, Genevo, Curih, Bregenc, Inomost, Zell ob jezeru, Lend-Gastein, Ljubno, Celovec, St. Mohor, Pontabel. — Ob 4. uri 44 m popoldne osonni vlak v Dunaj, Ljubna, Selzthal, Beljaka, Celovca, Monakovega, Inomosta, Franzensfesta, Pontabla. — Ob 8. uri 51 m zvečer osonni vlak v Dunaj, Ljubna, Beljaka, Celovca, Pontabla, čez Selzthal iz Inomosta, Solnograda. — Proga iz Novega mesta in Kočevja. Osonni vlaki: Ob 8. uri 44 m zjutraj iz Novega mesta in Kočevja, ob 2. uri 32 m popoldne iz Straže, Toplice, Novega mesta, Kočevja in ob 8. uri 35 m zvečer istotako. — Odhod iz Ljubljane drž. kol. v Kamnik. Mešani vlaki: Ob 7. uri 28 m zjutraj, ob 2. uri 5 m popoldne in ob 6. uri 50 m nvečer. — Prihod v Ljubljano drž. kol. iz Kamnika. Mešani vlaki: Ob 6. uri 49 m zjutraj, ob 11. uri 6 m popoldne in ob 6. uri 10 m zvečer.

St. Peterburške galošne čevlji za sneg, storm slipper

pristine samo s 1860 TPAPM na podplati. CИPEПYПИ

Na debelo in drobno

K. Krisperju, Ljubljana

kakor tudi pri sledečih tvrdkah: Češkutti Marija, Ljubljana. Dolničar D. Po-stopnja. Bartelmay Josip, Kočevje. Benedikt J. S., Ljubljana. Brinšek Iv., Trnovo. Engelsberger R., Krško. Homann Frederik, Radovljica. Homann Oto, Radovljica. Fürsager Leopold, Radovljica. Gratner Jurij, Kamnik. Gatsch A., Kostanjevica. Kolar Josef & Co., Ljubljana. Lapajne Valentin, Idrija. Morauc Josip, Novo mesto. Petričič Vaso, Ljubljana. Persche Alojzij, Ljubljana. Pollak Marija, Kranj. Petelin Andrej, Ribnica. Trevn Valentin, Idrija. Trevn Anton, Jesenice. Treo Karolina, Ljubljana. Verbič Anton, Sevnica. Jeuniker Ernest, Ljubljana. Kasch A. Ljubljana. Kenda Henrik, Ljubljana. Leutgeb Anton, Ljubljana. Reknagel Karl, Ljubljana. Schäffer Albert, Ljubljana. Schmitt F., Ljubljana. Szantner Fr., Ljubljana. Lebinger & Bergmann, Litija. Ferjan I., Jesenice. E. Hoffmann, Kočevje. Jonke Franc Kočevje. Barborič M., Novo mesto. Koceli I. N., Skofja Loka.

Izurjena prodajalka

v mešani trgovini išče službe. Nastopi lahko takoj. (94—2)

Ponudbe naj se blagovolijo poslati na uprav. »Slov. Nar.« pod št. 94.

Gospod

se sprejme na stanovanje in hrano. (111—1)

Več se izve Krakovski nasip št. 18 v pritličju (pri sv. Jakoba mostu).

Trgovski pomočnik

22 let star, že vojaščine prost z dobrim spričevalom, kateri je bil blizo 8 let v jedni trgovini, večje slovenskega in nemškega jezika v govoru in pisavi, ter izurjen v manufakturni, speerijjski in usnjarski stroki, **želi službo takoj nastopiti** v mestu ali na deželi. Blagohotne ponudbe blagovolijo naj se pošiljati pod A. B. poste rest. Ljubljana. (98—2)

Zahvala in priporočilo.

Spoštovani gospod G. Piccoli lekar „pri angelju“ v Ljubljani.

Po večletni uporabi pri svoji živini in po velikem povpraševanju svojih znancev in družih po Vašem živinskem prašku, prišel sem do prepričanja, da je Vaš živinski prah izborno zdravilo, katero bi se ne smelo pogrešati v nobenem hlevu.

Podgora pri Gorici, dne 13. junija 1902. (2910-7) b **And. Kocjančič.**

Trgovski učenec

z dobrimi šolskimi spričevali, ne pod 14 let star in nekaj nemščine zmožen, sprejme se takoj v večjo trgovino na deželi. (112—1)

Kje? pove upravnistvo »Sl. Nar.«.

Za ljubljenco

najprimernejše darilo je steklenica

J. Klauer-Jovaga „TRIGLAVA“

finega rastlinskega likerja. — Cena za kakovost Exf. (extrafino): (11—9)

1/2 l. steklenica K 4—
1/4 „ „ „ 2—20
1/8 „ „ „ 1—20

Dobiva se pri edinemu založniku

Edmund Kavčič-u

v Ljubljani (nasproti glavne pošte)

In drugih dobrih prodajalnah.

Prešernove poezije

v novi popolni izdaji z življenjepisom, literarno-zgodovinskimi črticami in estetično oceno. — Uredil A. Aškerc. — Elzevir-izdaja (rudeže usnje z zlato obrobo) 3 H po pošti 3 H 20 h. Založništvo L. Schwentner v Ljubljani. (1882-70)

Vabilo

na

ustanovni občni zbor

delniške stavbinske družbe „UNION“

v Ljubljani

dne 22. januarja t. l. ob 2. uri popoldne v steklenem salonu gostilne „pri Zvezdi“ (preje Ferline).

Dnevni red:

1. Poročilo pripravljalnega odbora.
2. Ustanovitve delniške družbe.
3. Odobrenje pravil.
4. Volitev upravnega in nadzorovalnega sveta.
5. Nakup stavbišča ulož. št. 43, Kapucinsko predmestje.
6. Izposlovanje posojila do 400 000 K v svrhu izvršitve nameravane stavbe na zgoraj omenjenem prostoru ulož. št. 43, Kapucinsko predmestje.
7. Slučajnosti.

Ustanovni odbor:

Dr. V. Gregorič. Josip Jeglič. Fran Peterca. Alojzij Stare. Ivan Sušnik.

Ljubljana, dne 12. januarja 1903.

NB. Priloženo potrdilo vplačane delniške svote naj blagovolé p. n. delničarji sigurno seboj prinese na ustanovni občni zbor, kjer služi isto kot legitimacija pri glasovanju, oziroma o pravici navzoč biti pri ustanovnem obnem zboru.

Polnovplačani akcijski kapital

K 1.000.000—

Kupuje in prodaja

vse vrste rent, zastavnih pisem, prioritet, komunalnih obligacij, srečk, delnic, valut, novcev in deviz.

Promese izdaja k vsakemu žrebanju.

LJUBLJANSKA

KREDITNA BANKA V LJUBLJANI

Špitalske ulice šte. 2.

Zamenjava in ekskomptuje izžrebane vrednostne papirje in vnovčuje zapale kupone.

Vinkuluje in devinkuluje vojaške ženitninske kavejce.

Exkompt in inkasso memic. Borzna naročila.

Podružnica v Spljetu

(Dalmacija).

Denarne vloge sprejema

v tekočem računu ali na vložne knjižice proti ugodnim obrestim. Vloženi denar obrestuje od dne vloge do dne vadiga. (2975—19)

Promet s čeki in nakaznicami.

Prostovoljna javna dražba.

Vsled dne 14. decembra m. l. nastalega velikega požara, ki mi je uničil razum več gospodarskih poslopij, tudi vso steljo in krmo za krave in ker potrebne velike množine tako dobre krme in otave, kakršno sem imel, ne morem takoj in v tej množini dobiti, odločil sem se, do spomladi svojo živino prodati.

Prodajal bodem torej potom javne dražbe tukaj

dne 15. t. m. ob 10. dopoldne

24 lepih težkih krav,

katere so vse izbrano dobre mlekarice in nekatere tudi debele za mesarja.

Povabim torej vsakega, kdor hoče **zelo dobro molzno plemensko kravo** kupiti, da porabi to priliko in pride imenovanega dne k dražbi.

Ob jednem pa tudi naznanjam, da vsled tega svoje upeljane mlekarne ne opustim, ampak jo obdržim in bodem v tem času zanesljivo, čisto in pristno mleko od velikih posestnikov iz občin Šmarje, Grosuplje in graščine „Boštajn“ dobival in svojim p. t. odjemalcem oddajal.

Ko pa bode do spomladi moj pogoreni hlev zopet zgraden in ko se bode kositi pričelo, nakupil si bodem zopet izbranih, dobro molznih, mladovnih krav še v večjem številu in že danes opozorim vsacega posestnika, kateri bode imel konec aprila t. l. težko mladovno dobro molzno kravo na prodaj, da mi to in ob jednem tudi ceno naznani. (87—3)

Karol Lenče

posestnik in vinski trgovec na Laverci pri Ljubljani

osebna postaja „Laverca“ dolenske železnice.

Polnovplačani akcijski kapital

K 1.000.000—

Kupuje in prodaja

vse vrste rent, zastavnih pisem, prioritet, komunalnih obligacij, srečk, delnic, valut, novcev in deviz.

Promese izdaja k vsakemu žrebanju.

Lastnina in tisk „Narodne tiskarne“.